

Trix

THEATER FROE FROE

Makke bedoening

Evelyne Coussens

Gezien op 28 september 2026

De Studio, Antwerpen

Hoe omgaan met verschil? Het is een belangrijke vraag, ook en misschien bij uitstek voor een jong publiek. Het antwoord ligt in ieder geval niét in wat FROE FROE voorspiegelt in haar nieuwste kleutervoorstelling 'Trix' (4+), waarin de *outsider* enkel kan worden aanvaard in de gedaante van een held. Dit soort Disney-verhalen zien jonge kinderen al genoeg.

30 SEPTEMBER 2026

Disclaimer: hier spreekt een grote FROE FROE-liefhebber. Ik ben fan van de ongegeneerde eigenzinnigheid van dit Antwerpse figurentheater, zowel in de vaak uitzinnige en groteske vormgeving van de poppen en figuren als in de wilde, soms wat slordige omgang met narratieven en dramaturgie. En ja, ik moet ook altijd lachen met FROE FROE's boeren- en schetenhumor. Een welgemikte scheet kan al eens een gaatje in de dramaturgie stoppen, zeg maar.

Het eerste wat echter opvalt aan de nieuwe voorstelling 'Trix' (4+) is het relatieve realisme van de vormgeving. We bevinden ons op een boerenerf waar een commune kippen en haan samenwerkt, in het dagdagelijkse ritme van wormen zoeken, eieren leggen, broeden en slapen. Het speelveld is verdeeld in twee niveaus voor de perspectiefwerking: vooraan het kippenhok en de ren op grootte, op het achterplan een kleinere versie waarbij de ren vasthangt aan een woonhuis met boomgaard. Via het verspringen tussen beide plateaus en de verschillende schaalmodellen van de figuren krijg je beweging, dynamiek en spanning. Neem nu de wolf, die geregeld de kippen komt bezoeken, en die we in de verte al tussen de bomen zien naderbij sluipen, tot hij op het voorplan *in real life* verschijnt om eieren te stelen.

Elke kip heeft een eigen karakter en *attitude*, met dank aan de bekwaamheid van diens manipulator.

In real life, want zoals gezegd zijn de figuren herkenbaar vormgegeven, zo herkenbaar als mogelijk is voor dode dingen. De magie van het figurentheater bestaat er natuurlijk uit dat die objecten leven krijgen ingeblazen dankzij de manipulatie door mensen. Spelers die deels de figuren laten spreken en ze deels ook incarneren met eigen lichaam en mimiek: ze moeten naast poppenspeler dus ook acteur zijn (en vaak ook nog zanger of danser). De drie in 'Trix' (Anneleen Crollet, Luna Janssens en Koen Swanenberg) zijn geschoold in de beste traditie van FROE FROE en brengen elk met hun eigen persoonlijkheid de hoofdrolspelers tot leven. Elke kip heeft een eigen karakter en *attitude*, met dank aan de bekwaamheid van diens manipulator.

Disney

'De zon / de maan / de sterren / een kopje thee. Eentje klopt niet /eentje mag niet mee.' Via eenvoudige liedjes (Luna Janssens) worden de kinderen meegenomen in het drama. De echte hoofdrolspeler is een buitenbeentje, een groot, groen en lelijk jong dat als bij verrassing uit een buitenmaats ei is tevoorschijn gekropen. Dit blauwbilgorgel-achtige wezen valt behoorlijk uit de toon tussen de witte, schattige en uniforme kuikentjes. Trix wil niet kakelen en eet alleen maar groene objecten, die hem razendsnel laten groeien, tot proporties die gevaarlijk worden voor zijn familie. Na een speelincident dat resulteert in een plat kuikentje wordt hij op aansturen van de groep verstoten, tot groot verdriet van zijn liefhebbende moeder.

Rings a bell? Natuurlijk, zeker de helft van Disney's arsenaal is geënt op dit gegeven van de *outsider* die door de groep wordt verstoten: van Dumbo over Tarzan tot Quasimodo. Het vervolg van het verhaal is meestal even stereotiep als de inzet, enkele varianten terzijde: het individu doormaakt een *queste* die hem sterker maakt, de gemeenschap raakt in moeilijkheden, waarna de verstotene terugkeert als (geconformeerde) held, de gemeenschap redt en alsnog in de armen wordt gesloten. Iedereen blij, maar niemand heeft iets geleerd. Nog in het minst de samenleving, die op geen enkel moment het verschil écht in de ogen heeft gekeken.

Het 'stoute' dat het werk van FROE FROE zo aantrekkelijk maakt in vormgeving en/of tekstbewerking is bij 'Trix' ver te zoeken.

Zo gebeurt het ook hier, in nog meer schematische schetsen: direct na zijn verstoting keert Trix terug om zijn moeder te redden van de vraatzuchtige wolf, waarna een kort overleg tussen de kippen volstaat om de verloren zoon weer in de armen te sluiten. Iedereen vrolijk naar huis! Ik verwacht van een kleutervoorstelling geen uitgepuurd psychologisch drama, maar minstens mogen belangrijke momenten een beetje schuren, een beetje pijn doen. Hoezo, vindt de gemeenschap Trix' omvang en gedrag nu plots prima? Hoezo is Trix niet kwaad op zijn moeder? Moet er dan helemaal niets geheeld worden?

Het 'stoute' dat het werk van FROE FROE zo aantrekkelijk maakt in vormgeving en/of tekstbewerking is bij 'Trix' ver te zoeken. Op de obligate boeren en scheten na, en enkele onorthodoxe beelden van afgerukte kippenpotten. Kleuters verdienen meer dan dit makke samengaan van realisme en conformisme.